

Tóth László

Isten névrokonai

Frici – kutya. A kutyám. Ahogy néz rám.
Az időtlenjéből az én időmben időzőre.
Pontos törvények, mechanizmusok szerint él:
mit, mikor, hogyan, meddig;
nem ismer mértéket.
A teremtés teremti,
s a teremtést teremti maga is.
Kutya –
és minden, ami lehet.
S nem is vágyik többre, másra.
Teljessége teljes így:
Persze, csapda ez.
Léte csapdája – kiteljesedése.
Kutya. Ahogy néz rám.
Ahogy sír, panaszkodik és
ahogy boldog, s énekel.
Ahogy mordul, morog, vakkant,
ahogy belefeledkezetten csahol.
Ahogy a teremtéssel perelnie kell.
Ahogy a teremtés perel benne önmagával.
Ahogy néz.
Időtlenjéből az én időmben időzőre.

*

Isten névrokonai vagyunk.
Egünkön csillag –
lepke a pupillán.
Meleg tekintet a dermesztő úrben.

Hervay Gizka integet

Mennyi játék két bukásunk közt, istenem!
S minél mélyebben, annál magasabbra fel!
Sírjaink közt is mennyi ugróiskola!
Lehessen hinni, nem a sírástól patakzik könnyünk!
S élete görög tragédiáiból előléptetett drága poétriánkkal is mennyit!
Amikor egy deszkalében ázó esten Dzsungelünkben sorra megénekeltette
városkánk lecsúszottjait, akikre még náluk is mélyebbről nézett föl!
Aki csak akkor élt, ha énekelhetett!
A reá sújtó istenekkel szépséges dalaiban
tudott csak igazán perbe szállni.
Mint utolsó – társaságunkban átdarvadozott – éjszakánkon is.
Menni készültem már, utaznom kellett reggel.
Engem még senki nem búcsúztatott zsebkendőjét lobogtatva,
csúszott ki a számon vigyorogva, s mindenki nevetett.
Ám másnap (gyerek várt, s hitves), kitekintve a vonatablakon,
a peronon állva látom, egyre távolodón,
léte magános barlangjából előkerülve, külön e célra vásárolt zsebkendőjével
Hervay Gizka integet.

Azután eltűnt, s azóta csak hófehér zsebkendője
leng felém a messzeségből – mintha egy másik időből...

